

Anul IV

AXIOS

SUPLIMENT AL REVISTEI EPARHIALE

CĂLĂUZĂ ORTODOXĂ

EDITAT DE ELEVII SEMINARULUI TEOLOGIC
"SFÂNTUL APOSTOL ANDREI" - GALAȚI

Nr. 13

La început de an școlar

ÎNTREITĂ BINECUVÂNTARE ARHIEREASCĂ PENTRU SEMINARIȘTII GĂLĂȚENI

In ultimii ani, grație preocupării constante a P.S. Episcop Dr. Casian Crăciun, Seminarul „Sf. Apostol Andrei” și-a deschis cursurile în prezența a mari personalități ale Bisericii.

În anul 1999 onora Seminarul, la început de octombrie, P.S. Kallistos de Dioclea. În anul 2000, Seminarul andreian de la Galați primea istorica vizită a Sanctității Sale Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic de Coștantinopol, și a P.F. Pârinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Anul trecut seminariștii au început cursurile în prezența academicianului Dan Berindei și a unei ilustre delegații de profesori de la Sorbona și Strasbourg. Consecvent darurilor sale pentru școala seminarială gălățeană, al cărei ctitor este, P.S. Episcop dr. Casian Crăciun a oferit corpului profesoral și elevilor bucuria altor oaspeți onoranți: Î.P.S. Mitropolitul Pantelimon de Veria și Î.P.S. Mitropolitul Vasile de Elasona. După ce au participat la Simpozionul de la Seminar, Înalți Prea Sfințitori lor au vizitat mai multe obiective bisericești din Eparhie, apoi au binecuvântat, împreună cu P.S. Episcop

reușit micro-concert alcătuit din piese bizantine și populare, oferit de corul școlii. Declarând oficial cursurile deschise, P.S. Episcop i-a îndrumat pe tineri: „Miza noastră nu este să acumulăm doar cunoștințe, pentru a le putea folosi în vorbirile noastre. Diadoh al Foticeei și Grigorie de Nazianz ne-au arătat, că a cugeta la Dumnezeu fără Dumnezeu nu este de folos nici nouă, nici celor care ne ascultă. Teologia nu se ascultă doar, teologia nu se predă doar prin lecție. Teologia este școala rugăciunii și a prezentei lui Hristos.”

Dorim din toată inima ca să accentuăm primatul vieții liturgice asupra vieții teologico-intelectuale din manual și de pe tărâmul didactic. Am în vedere aceasta pentru a abate tinerii de la cele trei mari provocări ale lumii moderne: îndepărtarea de Dumnezeu, îndepărtarea de aproapele nostru, prin-o viață egoistă și singulară și, evident, îndepărtarea de frumusețile creației lui Dumnezeu, pentru că nu mai trăim realitățile raiului și nu mai cultivăm florile raiului.”

P.S. Sa a evocat evenimentul istoric din octombrie 2000 - vizita celor doi

Casian al Dunării de Jos, începutul noului an școlar la Seminar. Ziua de 20 septembrie nu s-a dorit și nu a fost una oficială, ci evenimentul a căpătat, prin sensibilitatea participanților și prin program, ample valențe duhovnicești.

Deschiderea sărbătorii a făcut-o p.c. pr. Costel Bulgaru, directorul Seminarului, printre-un cuvânt de bun venit, adresat oaspeților, urmat de un

Patriarhi, apoi a anunțat evenimentele ce binecuvântează finele anului calendaristic 2002: rememorarea aducerea la Galați a moaștelor Sf. Andrei și a Brâului Maicilor Domnului, pelerinajul în Eparhie cu moaștele Sf. Ioan Casian și Sărbătorile Sf. Andrei și ale Sf. Nicolae.

Î.P.S. Pantelimon a apreciat mult realizările pe care le vedem evident, în urma repetatelor sale vizite în Eparhie și Seminar. În duhul Sf. Ignatie al Antiochiei, a dorit elevilor să fie „cele mai frumoase coarde, «cântând» alături de ierarhul lor. Fii alături, a spus Î.P.S. Sa, la păstrarea credinței și a tradiției, mai ales pentru vremea când România va intra în U.E. și vezi avea de luptat frontal cu globalizarea”. Î.P.S. Vasile a arătat: „Vîn dintr-o eparhie care are în mijlocul ei miticul munte Olimp. Acum acolo, în locul în care grecii vechi se închinau zeilor, se ridică o cruce mare, semnul biruinței creștinismului asupra păgânismului. Așa să vă biruji voi tentațile tinerei, prin crucea Mântuitorului, rămânând fideli chemării Sf. Andrei. Vă mulțumesc mult pentru concertul oferit, care mi-a dat temei pentru o veche vorbă grecească: «Nu e bogat cel ce are, ci cel ce dă». Voi aveți ce da!”

Din partea I.S.J. Galați a participat dl lect. univ. dr. Cătălin Enică, inspector general adjunct, care a subliniat rezultatele bune ale seminariștilor la olimpiade, examene de admitere, cât și buna colaborare dintre Eparhie și I.S.J. Oaspeții-ierarhi au binecuvântat, cu aghiasmă, căminul înnoit al Seminarului (o clădire primită de curând de școală). Elevi, părinți și profesori oaspeți au trăit astfel o zi cu emoțiile începutului, o zi plină de promisiuni pentru un nou an școlar rodnic.

Pr. Lucian Petroaia

Gânduri la început de Seminar

La început de an școlar, elevii din anul I al Seminarului „Sfântul Andrei” din Galați au răspuns îndemnului adresat lor de către p.c. părinte diriginte și profesor Lucian Petroaia, de a pune pe hârtie primele impresii în legătură cu școala în care au intrat și cu misiunea preoțescă pe care doresc să o îmbrățișeze, ca vocație. Publicăm câteva dintre ele, cu credința că exprimă întocmai starea de spirit a „bobociului” care se deschide, cu sovârșit și mirare spre o lume spiritualizată, cu totul nouă și plină de surprize pentru mulți dintre ei. Îi îndemnăm pe cititorii noștri să remarcă sinceritatea mesajului lor și, mai ales, responsabilitatea pe care, implicit, și-o asumă acești tineri credincioși, chiar din momentul când astăzi că au fost nu „admiși” într-o meserie oarecare, ci „aleși” pentru a-L sluji pe Dumnezeu.

„Nu este doar un început de an școlar, ci de drum care face trecerea de la necunoștință la cunoștință, de la intuneric la lumină. Mă bucur că sunt unul dintre cei 25 de elevi care alcătuiesc colectivul anului I al Seminarului de la Dunărea de Jos. Din păcate, unul dintre colegii mei s-a mutat la cele veșnice. Dumnezeu să-l ierte! Am petrecut deja câteva clipe de neuitat: primul sunet al clopoțelului care ne chemea la cea dintâi rugăciune a nouului an; prima noapte petrecută în internatul școlii; prima masă cu băieții la cantină, primele cuvinte ale părinților profesori. A fost ceva unic, aproape fantastic. Primele cantece ale corului școlii m-au lăsat fără cuvânt. Ce să mai vorbim despre cuvântul de învățatură, rostit de P.S. Părinte Casian, Episcop al Dunării de Jos, care și acum sună în urechile mele! Îmi vine să spun cuvintele Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat la apostolie, patronul spiritual al orașului acestuia: «L-am găsit pe Mesia, Care se cheamă Hristos». (Valentin Vlad) ● „Sunt nespus de fericit că mă număr printre elevii acestui seminar. Internatul unde locuim reprezintă o școală a vieții, în care suntem instruiți să ne descurcăm singuri. Aici, elevii vin cu un fel bine definit. Dacă reușesc să-l mențină, este nemaipomenit. Aici totul trebuie să fie foarte bine organizat: învățatura cu practica și odihna, îmbinate cu rugăciunea și liniștea sufletului. Calea pe care am ales-o nu este deloc ușoară, pentru că, la sfârșitul anilor de studiu, dacă vom ajunge preoți, va trebui să fim în orice moment prezenți în viața credincioșilor și trebuie să fim bine pregătiți pentru a alina pe cei care ne cer ajutorul. Mă rog lui Dumnezeu să mă călăuzească să duc la bun sfârșit calea pe care am ales-o.” (Cătălin Huciuc) ● „După ce am aflat că am intrat la seminar, toată vara am fost foarte bucuros. Dar la venirea mea aici am avut un sentiment de tristețe. În primul rând, fiindcă nu am întâlnit niște sfîniți, ci niște oameni - cum spunea un părinte profesor. Tristețea a fost și mai mare când, la lucrarea de la limba engleză am luat nota 4,25. Acest lucru m-a făcut să detest Seminarul, ceea ce era în contradicție cu impresia mea înainte de a veni

la această școală. Chiar am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să depășesc această piedică a descurajării. După o săptămână și trei zile, Dumnezeu m-a întărit iarăși. Colegii mai mari au și multe părți bune. Profesorii nu sunt chiar atât de severi cum presupuneam. Sper că Dumnezeu să ne ajute pe toți să ieșim din acest seminar mai buni, mai curați, și, preaslăvindu-L pe Dumnezeu, toate se vor așeza la locul lor.” (Bogdan Octavian Dică) ● „Era o zi însorită și călduroasă de vară. Stând eu pe banca din grădina seminarului, admiram frumusețea grădinii, comparând-o cu cea din Eden, când deodată l-am văzut pe părintele director, anunțând admișii. După un lung sir de emoții, am constatat că pe acea foaie eram și eu. Din acea clipă am simțit o bucurie enormă, nelumească. Niciodată nu am avut o stare ca aceea, și totodată eram foarte calm. Pe cât de bucuros, mi-am adus aminte că trebuie să mă rog nu numai când am nevoie, ci în tot ceasul. Hristos mă cheme la o slujire atât de înaltă, pe care nici îngerii nu o pot avea. A început prima zi de școală și mă simțeam atât de bine, așa cum m-am simțit la mănăstire. Prima săptămână a trecut fulgerător. Am văzut elevi înduhovniță. Atunci am băgat de seamă că în seminar își trebuie o voință de fier și o credință în Dumnezeu, așa cum o are bolnavul în medic. Nu este foarte greu, ci trebuie să îți vezi drumul pe care l-ai ales de bună voie și să nu uiți scopul pentru care ai venit. Un părinte spunea: „Preotul trebuie să fie ca Ioan Botezătorul: un ănger în trup”. (George Ionuț Albu) ● „Au început cursurile și profesorii ne-au spus că vom fi prieteni atât timp cât vom învăța, și după părerea mea, așa și este. Programul mi se pare puțin cam dur, dar am venit la o școală deosebită, care îi pregătește pe viitorii slujitori ai lui Dumnezeu. Uneori, mai căscam de somn în biserică, la rugăciunea de dimineață, dar m-am obișnuit. Orele au fost lejere în prima săptămână, iar la sfârșitul ei a venit și festivitatea mult așteptată. Mi-a plăcut foarte mult corul seminarului, acompaniat din când în când de P.S. Casian, Episcopul Dunării de Jos, care a venit însotit de importante personalități bisericești din Grecia. După primele săptămâni, viața în seminar mi se pare frumoasă, responsabilă, foarte serioasă și faptul

de a învăța la această înaltă școală e o experiență unică. Avem uniforme frumoase - sincer, îmi place costumația, fiecare e îmbrăcat «la patru aci» - avem camere frumoase, putem juca și fotbal sau baschet în spatele internatului, iar joia și duminica putem ieși în oraș. În fiecare dimineață și seară, facem rugăciune la bisericuța din curte. Mi-a plăcut când am mers la catedrală, am admirat frumusețea și măreția ei, ca și supurbul cor pe care îl are.” (Ionuț Cătălin Tapu) ● „De mic m-a atras preoția și am vrut să urmez cursurile acestui seminar. Din mulți chemați, puțini sunt aleși, și eu, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Maicii Domnului, m-am numărat printre cei puțini. În prima zi de școală, când am intrat în curtea seminarului, m-am speriat puțin, văzând atât de mulți elevi îmbrăcați eleganți, toți la costum negru și cravată, dar pe urmă m-am liniștit, gândindu-mă că fac și eu parte dintre ei. M-au impresionat condițiile pe care le oferă școala și dragostea părinților profesori față de noi. Sper să am aceeași părere până în ultima zi de școală a anului V.” (George Boșneaga) ● „Când am intrat pe poarta seminarului, am simțit un alt fel de aer, mai duhovenesc și mai cald ca cel de afară. Am văzut chipuri lumiște de bucurie acestui nou început. Îmi dau seama că de norocos sunt că mă aflu aici.” (Ștefan Bogdan Adam) ● „Deja văd o schimbare în viața mea. M-am acomodat foarte repede cu programul și este acceptabil. Acum analizez orice situație mai bine ca înainte. Profesorii sunt părinții noștri și ei au grija ca totul să ne fie pe plac, dar și regulamentar.” (Vasile Adrian Burcă) ● „Prima săptămână am crezut că visez. Dar nu era vis, ci era realitate, pentru care învățasem toată primăvara. Acum, că am ajuns aici, vreau să spun celor care m-au ajutat: părinților, bunicilor și, nu în ultimul rând, profesoarei de religie

Rodica Thiel și preoților Mieluță Lupu și Lucian Petroaia: vă mulțumesc! (George Nișcoveanu) ● „Poate că cel mai greu este pragul pe care îl trecem, de la „cei mai mari” în gimnaziu, la stadiul de „boboci” aici. Este nevoie de multă rugăciune, ca Domnul să ne ușureze acest trai destul de greu, cum spunea un înțelegător părinte: „Dacă te rogi numai când te rogi, nu te rogi”. Numai Domnul Iisus Hristos mă poate ajuta să merg pe calea cea strânsă ce duce la mântuire. Mulțumesc, Doamne, că m-am făcut pe mine vrednic de a urma această înaltă școală și dă-mi putere să trec peste piedicile ce-mi stau în față.” (Bogdan Gheorghe Verdes) ● „De la vîrsta de opt ani am visat să ajung aici,

Remușcările neîmplinirii datoriei

In rândurile ce urmează mă adresez în special tinerilor seminariști. Toate însemnările pe care le-am făcut până acum au fost sincere și conforme cu starea mea spirituală. Nu mi-a plăcut niciodată să sfătuiesc din experiența altora ca și cum ar fi a mea. De aceea nu mă rușinez să scriu aceste rânduri, oricât de sărace ar fi, pentru că sunt ca o mărturisire, sunt din propria-mi experiență.

Întotdeauna ni se vorbește, mai ales în preziua vacanțelor, despre datoria noastră ca elevi seminariști în societate și mai ales printre tineri. Mereu am fost conștient de datoria și de rostul pe care le am din momentul când am ieșit pe poarta seminarului. Dar niciodată nu m-am gândit ce trebuie să fac concret. Mersul la biserică și participarea activă la strană sunt lucruri pe care sunt sigur că fiecare dintre noi le facem. Dar aceasta este puțin pe lângă ce trebuie să facem noi în raport cu problemele societății de azi. Am înțeles acest lucru, realizând că ceea ce fac eu poate face oricine, că absența mea la strană nu afectează cu nimic bunul mers al slujbelor.

Atunci cum ne prezentăm noi în lume ca elevi seminariști și, mai ales, ca viitori preoți?

În vacanță am avut ocazia să port o discuție cu cineva din cadrul armatei care, pe lângă faptul că era un om citit, avusese contact cu persoane aparținând diferitelor secte. În minte că am stat de vorbă mai bine de o oră, timp în care respectivul domn mi-a pus o sumedenie de întrebări și a atins niște subiecte foarte interesante, punându-mă în situația de a nu face față discuției din punct de vedere al cunoștințelor în domeniu.

„Norocul” meu a fost (dacă-l pot numi așa) că domnul

dar vedeam școala aceasta ca pe ceva înalt și nu mă simțeam vrednic să fiu seminarist. Cred că prima mea stare a fost de emoție, de împlinire, de visare. (Un sfânt părinte a zis: „Ușor e să te ridici, dar mai greu este să te menți”). Bucuria mea a pălit când am aflat vestea dispariției colegului nostru. Să-l pomenim în rugăciunile noastre zi de zi, pe acela care putea să ne fie coleg și prieten.” (Marius Andron) ● „Din căte am văzut până acum, îmi dau seama că a fi seminarist înseamnă să faci multe sacrificii în viața lumească, dar și să ai multe virtuți pentru dobândirea vieții cerești.” (Minodor Miron) ● „In prima zi, la cantină, vrând să mă așez, am auzit: «Rugăciunea!» La auzul acestui cuvânt, am rămas surprins. Să deodată a început:

«Tatăl nostru». Nefind obișnuit cu astfel de lucruri, acest gest m-a impresionat. Apoi, cu toții, am mers la capelă, unde ne-am închinat la sfintele icoane, ne-am așezat fiecare la locul nostru și deodată s-a făcut o liniște de nedescris. S-au cîntat rugăciunile dimineții, după care cele aproape 200 de voci bărbătești cîntau «Doamne miluiește». Fiecare colțisor al bisericii rasuna de această minunată cântare. Eram pur și simplu uluit de acest moment. Totul a decurs apoi perfect: orele, meditația și celelalte. Seară am mers la somn cu o liniște în suflet pe care nu speram să o mai am. Acum au renăscut în mine aceleași emții și speranțe. Viața la Seminar poate fi un lucru minunat, dacă știi să îl apreciezi”. (Valentin Iacob)

UN SEMINARIST A TRECUT LA DOMNUL

În ziua de 15 septembrie 2002 a avut loc în parohia Munteni înmormântarea elevului seminarist în anul I, Filimon Andrei, fiul preotului paroh Filimon Ioan. În serile de priveghere au fost rânduiri preoți pentru slujba de seară, încheiate cu cateheză. În ziua înmormântării, pe lângă delegația trimisă de Prea Sfântia Sa Episcop Dr. Casian Crăciun (p.c. pr. director Costel Bulgaru, p.c. prof. Mihai Adrian și p.c. pr. Gheorghe Joghiu, protoiereu de Tecuci), au mai fost prezenți în sobor 22 de preoți.

P.c. pr. paroh Vasile Bălan a prezentat în cuvântul său aspecte din viața Tânărului decedat, căruia i-a fost duhovnic. P.c. protoiereu a arătat cu argumentul Învierii Domnului realitatea comuniunii sufletelor, care depășește barierele morții. P.c. pr. C. Bulgaru a încheiat cu mesajul Prea Sfintiei Sale Casian al Dunării de Jos care, după cîtire, a fost înmânat familiei îndoliate. P.c. pr. Filimon a mulțumit Prea Sfintului Episcop Dr. Casian Crăciun și preoților prezenți pentru solidaritatea frătească arătată.

*Pr. Gheorghe Joghiu,
Protoiereu de Tecuci*

Colectivul clasei a XI-a este alături de părințele Filimon și de colegul lor Daniel-Grigore la grelele momente prin care trece aceștia în urma adormirii întru nădejdea învierii a fiului și fratelui Andrei-Constantin. Elev în anul I la Seminarul Teologic din Galați, acesta a fost victimă unui accident tragic petrecut în curtea casei din satul Munteni, județul Galați.

Fie ca bunul și milostivul Dumnezeu să primească rugăciunile noastre și cu iubirea Sa de oameni să sălăsuiască sufletul adormitului robului Său Andrei-Constantin în sânul lui Avraam, iar familiei îndurerate să-i dea putere și întărire în dreapta credință strămoșească.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

*Alexandru-Vlad Măndru, anul III,
Seminarul Teologic „Sf. Ap. Andrei”*

Soca Georgian,
Seminarul „Sf. Ap. Andrei”
anul IV

POPAS DUHOVNICESC LA „SÂMBĂTA DE SUS“ (*)

Nu departe de orașul Victoria, la poalele munților Făgăraș, într-un cadru natural de o frumusețe paradisiacă, se află mănăstirea Sâmbăta de Sus, ctitoria marelui voievod și martir Constantin Brâncoveanu. În acest colț de rai vietuiește unul dintre cei mai mari părinți duhovnicești ai neamului nostru, - părintele Teofil Părăian. În această vară, m-a învrednicit Dumnezeu să ajung cu familia mea la această minunată lavră. Încă de când am coborât din mașină, am fost izbit de o liniște aproape neobișnuită, care s-a păstrat până când am pășit în biserică, unde părintele slujitor făcea apolisul utreniei. Călugării răspundeau printr-un murmur subțire, parcă nevrând să tulbere liniștea ce stăpânea mănăstirea.

Apoi, din Sfântul Altar am auzit tare și clar binecuvântarea pentru slujirea ceasurilor. Oboseala acumulată de-a lungul zilei parcă s-a evaporat când l-am văzut în strana dreaptă pe părintele Teofil. Și nu mică mi-a fost mirarea când l-am auzit rostind singur toate cele trei ceasuri, nefiind deloc împiedicat de orbirea pe care o are aproape din naștere. După slujbă, am zăbovit aproape un ceas cu părintele în paraclisul

din curte, special amenajat pentru spovedanie. După ce m-a sfătuit duhovnicește, mi-a povestit despre marele duhovnic care a trăit aici în mănăstire, părintele Arsenie Boca. Pentru că era văzător cu duhul și a săvârșit multe minuni, toată Transilvania l-a numit „sfântu’ Ardealului”. Ieșind din paraclis, mi-a spus că din spatele mănăstirii pornește un drum prin pădure care duce la izvorul părintelui Arsenie, locul unde obișnuia să se retragă pentru a se ruga. Am aflat apoi că, acolo, multă lume care vine cu credință și bea apă din izvor primește vindecare de boli și neputințe.

În zorii zilei următoare am părăsit această mănăstire cu regretul în inimă că las în urmă un loc unde, cu adevărat, te simți mai aproape de Dumnezeu.

*Vanghele Adrian, an IV,
Seminarul Teologic
„Sf. Ap. Andrei”*

(*) Acest colț de rai adăpostește chilia în care se nevoiește, în smerită rugăciune și slujire a lui Dumnezeu, unul din puținii mari duhovnici de care se mai pot bucura astăzi cei ce caută cărări către mântuire: părintele arhimandrit Teofil Părăianu (n. red.)

AXIOS

Responsabili de număr:

*Alexandru Vlad Mândru,
Adrian Vanghele, Neculai Lupu*

RĂSPLATA MODESTIEI

Tn anul 1807 se pornise o foame特 cumplită. N-aveau oamenii ce să bage în gură și mureau cu sutele de foame.

În târgul Hârlău, un om cu inimă și bogat chemă pe copiii săraci și spuse:

– Măi copii, în coșul ăsta e câte o pâine pentru voi. Să veniți în fiecare zi ca să vă luați pâinișoara, până ce s-o îndura bunul Dumnezeu și o trimite zile mai bune.

Copiii deteră năvală la coș, între-cându-se fiecare să apuce pâinea ce i se părea mai mare și mai frumoasă și apoi plecară fără să mulțumească binefăcătorului lor. Dintre toți, numai Irina, o fetiță îmbrăcată cu hainuțe sărace, dar curate, stătu la o parte, luă pâinea cea mai mică ce rămăsese în coș, apoi sărută mâna bogătanului și plecă bucuroasă acasă.

A doua zi, copiii veniră iarăși și se purtă ca întâia oară. Biata Irina luă și de data aceasta o pâine abia pe jumătate decât a celorlalți.

Când aduse pâinea acasă la mai-că-sa, care era bolnavă, și când aceasta o frânsă în două, căzură din ea o mulțime de bani de argint. Cei ai casei rămaseră uimiți.

– Du banii înapoi, îi spuse mama, că, desigur, din greșeală s-au strecut în aluat.

Irina alergă repede și întinse banii binefăcătorului ei. Dar el o privi lung și-i spuse:

– Ia-ți banii, fetițo! Nu e nici o greșeală. Dinadins am spus să se pună acești bani în pâinea cea mai mică, pentru a-ți răsplăti cumințenia. Fii și de aici înainte tot aşa de bună, tot aşa de blândă, cuminte, sinceră și nelacomă, căci într-o zi, ca în pâinea aceasta, pe neașteptate, viața îți va aduce bogății.

„E frumoasă bogăția
Când îți-o aduce modestia!”

(Din caietul de Religie al
pr. prof. Ispas B. Vasile; preluată de la
un vrednic consilier parohial, pensionar,
fost șef de post)